

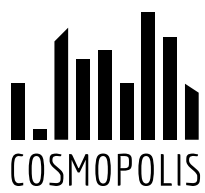
Lisa Reganová

DÍVKY V HLUBINÁCH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ PROPLAVAT
LETITÝM NÁNOSEM LŽÍ A DÁVNÝCH KŘIVD?

Lisa Reganová

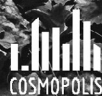
DÍVKY V HLUBINÁCH

Lisa Reganová

DÍVKY V HLUBINÁCH

DOKÁŽE DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ PROPLAVAT
LETITÝM NÁNoseM LŽÍ A DÁVNÝCH KŘIVD?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

THE DROWNING GIRLS

Copyright © Lisa Regan, 2021

Translation © Kateřina Elisová, 2026

Cover © Ondřej Mikulecký, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu The Drowning Girls, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026
jako svou 10 708. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-8693-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-8692-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5375-6 (print)

Věnováno Christině Brockové

za to,

že nás držela pohromadě,
když se celý náš svět rozpadl.

1

C hladný vzduch ji bodá do tváří jako tisíce malých jehliček, které se jí zapichují do kůže. Pod nohama jí křupe suché listí a větvičky. Několikrát uklouzne na zbytcích sněhu, které ještě leží na zemi. Těžká ruka ji tlačí do ramene a vede ji temnotou. Hlaveň zbraně jí naráží do týlu a pokožka ji stále pálí na místě, kde ji chytil za vlasy a tahal, dokud se nezačaly vytrhávat i s kořínky. Zbytek těla má ztuhlý zimou. Chtěla by mít svůj kabát.

„Je mi zima,“ řekne a přeje si, aby její hlas nezněl jako kňourání.

„Sklapni.“ Jeho prsty se jí zaryjí do masa těsně pod klíční kostí. Studený kov zbraně ji tlačí do kůže.

„Prosím. Potřebuju kabát nebo něco na sebe.“

„Tam, kam jdeš, kabát nepotřebuješ,“ odpoví stroze.

Kam jde? Do mělkého hrobu v lese? Ta představa – ne, krutá realita –, že jde vstříc vlastní smrti, jí vyrazí dech. Začne drkotat zuby a sama neví, zda z chladu, nebo z pocitu paniky, která v ní narůstá s každým dalším krokem. Jak vůbec ví, kam ji vede? Všude kolem nich je tma jako v pytli. A měsíc za průsvitnými mraky vypadá jako rozmazaná skvrna.

„Tohle nemusíš dělat.“ Tentokrát se ani nesnaží zakrýt prosebný tón v hlase.

„Sama ses rozhodla,“ zavrčí.

„P-p-prosím,“ koktá.

„Sklapni.“

Když do ní muž silou strčí, ztratí rovnováhu. Obličejem se řítí do tmy a prudce vystrčí ruce, aby zmírnila pád. Ostrá hrana balvanu jí rozřízne dlaň levé ruky. Než stačí zareagovat, mužova ruka ji znovu popadne za vlasy a zvedne ji. Pistoli jí tiskne na spánek a hlaveň se jí zarývá do kůže.

„Teď mi dáš to, co chci,“ oznámí jí chraplavým hlasem.

2

Zápach spáleného popcornu dráždil Josii v nose. Z mikrovlnky bylo stále slyšet tlumené praskání, ale do skleněné výplně dvířek se tlačil černý kouř. Nemusela být kulinářským géniem, aby věděla, že to není dobré znamení. Josie udělala krok ke vchodu do kuchyně a napínala uši, aby slyšela, jestli si už její rodina a přátelé v obývacím pokoji všimli kouře. Nic.

Zatím.

Bostonský teriér Trout štěkal, běhal kolem ní v kruzích a s obavami na ni upíral hnědé oduševnělé oči. Tiše zaklela a otevřela dvířka mikrovlnky, čímž uvolnila tmavý, štiplavý oblak. V tu chvíli vypustila proud nadávek, zatímco mávala rukama ve vzduchu a snažila se rozptýlit dým dřív, než se spustí detektor kouře. Ohořelé zbytky sáčku s popcornem ležely na smutné hromádce uvnitř špinavé mikrovlnky. Za sebou uslyšela hlas své kamarádky Misty Derossiové – vteřinu předtím, než se jí nad hlavou rozezněl alarm.

„Co se to tady pálí?“

Josie sebou cukla a rozkašlala se. Podívala se kolem a uvědomila si, že v místnosti je mnohem víc kouře, než si nejdřív myslela. Uši ji bolely z jekotu alarmu, v jeho rytmu navíc štěkal Trout, který zaujal místo před Josií, jako by ji chtěl chránit před nebezpečím. Misty stá-

la ve dveřích, ruce v bok, mhouřila oči, které jí už začaly slzet. Josie přes alarm neslyšela, co říká, ale dokázala jí slova odezírat ze rtů. „Popcorn? To jako *vážně*, Josie?“

Misty zavrtěla hlavou, třemi kroky přešla přes místnost, otevřela kuchyňskou zásuvku a vytáhla dvě velké chňapky. Jednu hodila Josii, která s ní začala mávat ve vzduchu, druhou si nechala a zakryla si s ní obličej. Pak otevřela zadní dveře dokořán a odtáhla židli do rohu místnosti pod detektor kouře. Josie přešla ke dveřím a pomocí chňapky se snažila vyhnat kouř ven do zimního prosincového večera. Trout běhal sem a tam mezi Josií a dveřmi, stále štěkal, zmatený, co má vlastně dělat – zůstat po Josiině boku a bránit ji před alarmem, nebo jít ven a ulevit si na keř okrasné myrty v rohu dvora? Misty vylezla na židli, zkušeně odklopila kryt alarmu a vyndala z něj baterii.

Ticho nikdy nebylo tak příjemné.

Josie dál hnala dým do tmy, Trout ztuhnul a sledoval ji. Ve dveřích kuchyně se najednou objevil Mistyin šestiletý syn Harris. V duchu si přebral scénu před sebou a pomalu zavrtěl hlavou.

„To nebyla moje chyba...“ začala Josie, ale chlapcovy nožky už dupaly na dřevěné podlaze v chodbě, když běžel zpátky do obývacího pokoje. Josie ho slyšela křičet: „Teto Shannon! Teto Trinity! Strejdo Christiane! Strejdo Pate! Slečno Brenno! Teta JoJo zase podpálila kuchyň!“

Josie se zamračila. „Můžeš mu vysvětlit, že takhle zdaleka nevypadá podpálená kuchyň?“

Misty se zasmála. „Ne, to nemůžu. No, mohla bych, ale nechci.“

Josie hodila Misty do obličeje chňapku, ale ta ji chytila ve vzduchu a smíchy se už téměř prohýbala.

Josie zavřela zadní dveře a zamumlala: „Dům je plný lidí a ty po mně chceš, abych udělala popcorn? Nevím, co jste si všichni mysleli.“

„To je pravda,“ souhlasila Misty a narovнала se. Pomocí obou chňapek zachránila zbytky sáčku s popcornem a vyhodila ho. „Běž,“ řekla Josii. „Já se o to postarám.“

Josie s úlevou zamířila do obývacího pokoje a Trout cupital vedle ní. U dveří se zastavila a otočila se k Misty. „Opravdu jsem se řídila pokyny na sáčku.“

„Já vím,“ Misty na ni zamrkala, ale víc neřekla. Co mohla povědět? Josie byla v kuchyni beznadějně a notoricky nekompetentní. Dejte jí ten nejjednodušší úkol a ona najde způsob, jak ho zkazit – i když postupuje podle instrukcí. Jako detektiv v nevelikém městě Denton v centrální Pensylvánii Josie čelila několika nejbrutálnějším a nejmazanějším vrahům na světě a přelstila je. Ale popcorn udělat nezvládla.

Josie pokrčila rameny, otočila se a vyrazila do vedlejší místnosti. Zastavila se v předsíni a zadívala se do obývacího pokoje. Barevná světýlka na malém vánočním stromku, který s Noahem nazdobili – hlavně kvůli Harrisovi –, jiskřila a vrhala do pokoje slavnostní záři. Její rodina se tísnila naproti velké televizi na pohovce a kolem ní. Její biologická rodina – matka a otec, Shannon a Christian Payneovi, bratr Patrick Payne a jeho přítelkyně Brenna a Josiino dvojče, Trinity Payneová. Josii zaplavila vlna emocí, částečně bolest a částečně vděčnost. Když byly jí a Trinity pouhé tři týdny, jedna odporná žena zapálila jejich rodinný dům a Josii unesla, zatímco Payneovi žili třicet let v přesvědčení, že Josie při požáru zahynula. Během té doby únoskyně Josii týrala a nakonec se jí zbavila, když ji nechala v péči

ženy jménem Lisette Matsonová. Josie i Lisette měly všechny důvody věřit, že Lisette je Josiina babička – dokud se nedozvěděly o Payneových a nebyla odhalena Josiina skutečná identita. Přes to přese všechno Lisette Josii vychovala a znamenala pro ni všechno, byla pro ni kotvou a Severkou, jejím jediným zdrojem bezpodmínečné lásky a stability v životě, který se ji snažil na každém kroku zničit.

Lisette na tomto rodinném setkání chyběla. Navždy odešla. Před osmi měsíci ji zavraždili Josii před očima. Cítila škrábání v krku, předzvěst slz. V ten nejméně vhodný okamžik. Přála si, aby byl její manžel Noah doma, ale coby poručík pracoval stejně jako ona u dentonské policie a jejich rozvrhy často kolidovaly.

Harris seděl uprostřed pohovky mezi Shannon a Trinity a napjatě sledoval televizi. Dávali upoutávku na reportáž, která měla být odvysílána následující ráno v celostátních zprávách. Harris ukázal na staršího muže na obrazovce, který vyprávěl, jak se mu díky víře změnil život. „Podívejte, to je ten boží chlapík,“ upozornil je Harris.

Trinity se zasmála. „Boží chlapík?“

„Jmenuje se Thatcher Toland. Založil ohromný kostel, který začali stavět na předměstí Dentonu,“ vysvětlila Shannon.

„Koupil ten starý hokejový stadion, který patřil béčku týmu Philadelphia Flyers, než se přestěhovali. Byl léta opuštěný. Očividně ho renovuje a přestavuje na kostel,“ dodal Christian.

„Kvůli tomu se doprava ve východním Dentonu změnila v noční můru,“ poznamenal Patrick. „Neustále tam převážejí stavební stroje a materiál. Tvrdí, že kostel otevřou na Štědrý den. Doufám, že k tomu dojde, protože až se vrátím na další semestr do školy, nechci to zase řešit.“

„Právě mu vyšla kniha a naše sousedka o tom pořád mluví. Myslí, že očekává, že až bude kostel dokončený, budeme tam chodit,“ pousmála se Shannon.

„Ten boží chlapík je v televizi *pořád*,“ Harris zdůraznil slovo *pořád* a zakoulel očima.

„Vím, kdo to je, mami,“ Trinity se zasmála Harrisovým opičkám. „Kdybych ještě byla moderátorkou ranních zpráv, to interview bych s ním dělala já.“

„*Tvoje* show už začne brzy?“ zeptal se Harris.

Trinity se podívala na telefon. „Ještě pět minut. Ale, Harris, ten pořad je pro dospělé. Dovolila ti mamka, aby ses na něj díval?“

„Ale budeš tam ty. A já tě znám.“

Trinity se zasmála. „Ano, budu tam. Ale mluví se tam o velmi dospěláckých tématech... věcech.“

„Ale je to *tvoje* show, takže můžeš rozhodnout, jestli se na ni budu dívat, nebo ne.“

„Ne,“ odpověděla Trinity trpělivě. „Rozhodnout může jenom *tvoje* máma.“

Harris vystřelil. „Zeptám se jí!“ Rozběhl se směrem ke kuchyni, ale najednou se zastavil u Josie, která stála ve dveřích. Trout vrtěl zadečkem a jazyk mu visel z tlamičky, když chlapce sledoval. „JoJo, když je teď babička Lisette v nebi, neměli bysme její vázu postavit na stůl, aby se taky mohla dívat na show tety Trinity?“

Josie ztuhla, hovor v obývacím pokoji utichl. Slyšela jen Misty, jak se pohybuje v kuchyni. Bzučení mikrovlnky. Tiché šumění televize. Troutovo zakňučení.

Shannon vyskočila z pohovky. „Harrisí, myslím, že to je skvělý nápad. Jsem si jistá, že JoJo s tím bude souhlasit. Nemám pravdu? JoJo?“

Josie si uvědomovala, že ji matka upřeně sleduje, ale viděla jen Lisettinu lesklou stříbrnou urnu na polici naproti v pokoji. Zaregistrovala, že Trinity stojí po jejím boku, cítila sestřinu ruku na předloktí. „Josie,“ zašeptala Trinity. „Jsi v pořádku?“

Josie odtrhla pohled od urny a podívala se na Harrisovu tvářičku plnou naděje. Způsob, jakým Harris vnímal svět, jí jako vždy vyrazil dech. Truchlila, protože Lisette umřela, a skoro nejhorší na tom všem bylo, že se bála, aby z babičky jednoho dne nezůstala jen sbírka vzpomínek. Něco starého, zaprášeného a irelevantního, co člověk schovává pod postelí a nikdy o tom nemluví. Harris ji svým nevinným způsobem udržoval naživu, Josii přímo před očima. V duchu viděla Lisettin šibalský úsměv, slyšela, jak se chichotá. Vnímala její hlas tak jasně, jako by stála vedle ní. *To víš, že bych tu show taky ráda viděla.*

Josie přešla bez přemýšlení přes pokoj. Vzala do ruky urnu a zarazila se při představě, že to je vše, co zbylo po její energické a temperamentní babičce – lesklá nádoba s popelem. Podobné myšlenky se jí hlavou honily často. Posledních osm měsíců bylo pro Josii nejtěžších v životě. Otočila se a usmála se na Harrise. „Babičce Lisette by se to takhle moc líbilo.“

Christian a Patrick udělali místo uprostřed konferenčního stolu a Josie tam postavila urnu, od jejíhož lesklého povrchu se odrážela blikající světla obrazovky i světýlka ze stromku. V předsíni se objevila Misty s miskou dokonale připraveného popcornu v každé ruce. „Už to začne,“ upozornila je Shannon.

„Mami, můžu se dívat na ten pořad s dospělými?“ zkusil to Harris.

„Jasně, zlato,“ Misty ztišila hlas a podívala se na Josii. „Jen proto, že za deset minut usne.“

Všichni se natlačili do pokoje, Josie seděla s Harrisem na klíně vedle Trinity na pohovce. Opřel jí hlavu o hrudník a ona cítila, jak se jeho tělíčko uvolňuje. Misty měla pravdu, za chvíli usne. Po obou stranách seděli Shannon a Christian. Patrick a jeho přítelkyně si zabrali dvojkřeslo, Misty se usadila na podlaze a Trout vedle ní v pozoru sledoval každý kousek popcornu, který putoval z misky do úst. Misty se ohlédla k pohovce. „Trinity, neměla bys to sledovat na nějaké velké premiéře v New Yorku? S Drakem po boku? A přitom by tě fotili a ty bys na sobě měla úžasné večerní šaty?“

Trinity se zasmála. „Drake musí samozřejmě pracovat. Někaký velký případ. U FBI vždycky řeší něco velkého. Každopádně, televize nedělá takové premiérové akce pro pořady jako ten můj. Kromě toho, teď jde jen o takovou ochutnávku. Tuhle epizodu odvysílají, aby vzbudili zájem, a pak bude mít seriál premiéru se dvěma celými epizodami po Super Bowlu.“

Shannon zatleskala a tvář jí zářila očekáváním. „To je tak vzrušující!“

Když zazněly první tóny úvodní znělky, všichni zmlkli. Na obrazovce probleskl nápis *Nevyřešené zločiny s Trinity Payneovou* a současně se rychle za sebou střídaly záběry z míst činu. Pak se objevila Trinity vedle velké televizní obrazovky, oblečená v elegantním červeném kostýmku s úzkou sukní, který dal vyniknout jejím plným rudým rtům a dlouhým, hedvábně černým vlasům. Vyzařovala z ní vážnost, stála vzpřímeně, ruce měla před sebou v klasické póze televizní moderátorky – jednou rukou svírala prsty druhé ruky.

„Dobrý večer,“ řekla Trinity na obrazovce. „A vítejte u pořadu *Nevyřešené zločiny*, kterým vás budu provázet já, Trinity Payneová. V dnešní epizodě vám představíme případ Trojice z Rose Glen...“

Celou hodinu v místnosti panovalo ticho a všichni napjatě sledovali nevyřešený případ, který Trinity a její tým producentů a scenáristů pečlivě představovali divákům – včetně hlavních teorií vyšetřovatelů a lidí, kteří měli k obětem nejbliž, o tom, kdo je v případě viníkem. Když se objevily titulky, všichni začali Trinity gratulovat. Josie si posunula spícího Harrise na klíně. „To bylo skvělé, Trin.“

„Jestli se objeví nějaké stopy, půjdeš po nich?“ zeptal se Patrick.

Trinity se mu chystala odpovědět, ale v tu chvíli někdo zaklepal na vchodové dveře. Misty vyskočila. „Půjdu otevřít.“

O chvíli později se vrátila a zvedla Harrise Josii z klína. „To je Mettner. Chce s tebou mluvit.“

Josie vstala a nadvzdla si tričko, které měla zpocené na místě, kde se o ni Harris opíral. „Řekla jsi mu, ať jde dál?“

Misty položila Harrise zpátky na pohovku a přikryla ho dekou, zatímco se dospělí bavili o pořadu. Trout okamžitě vyskočil a stočil se vedle chlapce. „Nechtěl.“

Josie vyšla do předsíně. Vchodové dveře zůstaly pootevřené a na schodech stál detektiv Finn Mettner. Josie věděla, že i on má dnes večer volno, a proto byl oblečený neformálně v džínách a staré mikině s logem baseballového týmu Phillies. Hnědé vlasy měl rozčuchané, a když Josie přišla blíž, viděla, že má hnědé oči doširoka otevřené a vyděšené.

Něco se stalo.

„Josie,“ současně s jejím jménem vypustil z úst do chladného vzduchu i viditelný obláček páry, „potřebuju, abys mi pomohla.“

3

Detektiv Finn Mettner se na dentonském policejním oddělení vypracoval postupně. Začal jako hlídkující strážník a na detektiva ho povýšili po Josii a Noahovi. Měl nejméně zkušeností ze všech členů týmu, což mu ale nikdy nebránilo v tom, aby jim pomáhal řešit některé z nejkomplikovanějších případů. „Mette, pojď dál.“

Zabořil ruce do kapes. „Nemůžu. Potřebuju... potřebuju, abys mi pomohla. Doufal jsem, že bys mohla jít se mnou.“

V žaludku cítila nepříjemný neklid. Vyšla na schody a objala se rukama. „Co se děje, Mette?“

O krok od ní odstoupil. „Týká se to Amber.“

Amber Wattsová pracovala jako tisková mluvčí dentonské policie a s Mettem spolu už přes rok chodili, ale Josie o jejich vztahu v podstatě nic nevěděla.

Tlak, který jí svíral žaludek, ještě zesílil. Prohlédla si Metta od hlavy k patě, hledala nějaké známky toho, že se popral nebo na něj někdo vyvíjel jakýkoli nátlak. Okamžitě ji za takové úvahy přepadl provinilý pocit. Ačkoli Mettnera neznala moc dobře, nikdy na ni nepůsobil jako člověk, který by se uchýlil k násilí nebo jednal nezákonně. Přesto jí něco nesedělo. „Mette, kde je Amber? Je zraněná?“

„Nevím. O to právě jde. Nevím, kde je, a bylo tam něco divného... bylo tam... šel jsem k ní domů a... Myslíš, že bys mohla jít se mnou?“

Josie jeho žádost ignorovala. „Šel jsi k ní domů a co, Mette?“

Ohlédl se na ulici. Josie sledovala jeho pohled, ale pod matným světlem pouličních lamp viděla jen auta své rodiny, která zaplnila příjezdovou cestu a parkovala i na ulici. Všude vládlo ticho a klid. „Nebyla tam. A nevím, kde je. Ale u ní doma mi to připadalo zvláštní. Stalo se tam něco divného.“

Na okamžik ji napadlo, jestli není v šoku. „V jakém smyslu to tam bylo divné? Mette, potřebuju, abys mi hned řekl, jestli si myslíš, že je Amber zraněná nebo má nějaké potíže.“

„Nevím. Můžeš se tam se mnou jet podívat?“

Josie se ohlédla do domu. Všichni se překřikovali, naprosto zaujatí Trinitiným pořadem. Rodina přijela na celý týden k Josii a Noahovi, aby společně oslavili svátky, takže je uvidí, až se vrátí. „Jasně. Ale zavolám Gretchen a Noahovi. Oba mají dneska večer směnu. Jestli se vážně něco stalo, budou muset přijet a...“

„Ne,“ přerušil ji Mettner. „Prosím. Ještě ne. Ani nevím, jestli došlo k nějakému trestnému činu. Jen potřebuju, aby mi někdo řekl, jestli si mám dělat starosti, nebo ne.“

„To se mi nelíbí. Kdy jsi naposledy Amber viděl nebo s ní mluvil?“

„Před dvěma dny.“

„Zkoušel jsi jí zavolat?“

„Její telefon zůstal doma. Stejně jako auto. A kabelka. Doklady a všechno ostatní. Dokonce i její kabát. Většina světel v domě byla rozsvícená. Vím, že mi budeš dávat všechny ty klasické policejní otázky, ale už jsem si je položil sám. Všechno tam je, kromě ní.“